

Για την ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ

Όσιον Έφραΐμ τοῦ Σύρου

Είναι ἀληθινὰ μακάριος καὶ τρισμακάριος ἐκεῖνος ποὺ τηρεῖ ἐγκράτεια, διότι πραγματικὰ ἡ ἐγκράτεια εἶναι μεγάλη ἀρετὴ. Ἀλλὰ, ὅς δοῦμε καὶ σὲ ποιά θέματα ἀναφέρεται ἡ ἐξετάζεται ἡ ἐγκράτεια.

Εἶναι λοιπὸν **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ σὴ γλῶσσα** τὸ νὰ μὴν παρασύρεται κανεὶς σὲ λόγια πολλὰ καὶ ἀνώφελα, τὸ νὰ συγκρατῆ κανεὶς τὴ γλῶσσα του καὶ νὰ μὴν κακολογῆ, τὸ νὰ μὴ μιλήσῃ ὑβριστικὰ, τὸ νὰ μὴν καταριέται, τὸ νὰ μὴ λῆη χωρὶς σκοπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν πρέπει, τὸ νὰ συγκρατῆ τὴ γλῶσσα του καὶ νὰ μὴ συκοφαντῆ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο, νὰ μὴν κατηγορῆ τὸν ἀδελφόν, τὸ νὰ μὴν ξεσκεπάσῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, τὸ νὰ μὴν ἀσχολῆται μὲ ξένες ὑποθέσεις.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ σὴν ἀκοή** τὸ νὰ μὴν παρασύρεται ἀπὸ ἀνώφελα ἀκούσματα.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ στοὺς ὀφθαλμούς** τὸ νὰ μὴν κοιτᾶζει ἢ περιεργάζεται ὅλα τὰ εὐχάριστα, καὶ αὐτὰ ποὺ δὲν πρέπει.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ στὸν θυμὸ** τὸ νὰ νικᾷ κανεὶς τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ μὴν ἀνάβῃ γρήγορα.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ σὴ φιλοδοξία** τὸ νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ δοξάζεται, τὸ νὰ μὴν ἐπιδιώκῃ τὴν δόξα, νὰ μὴν ὑψώνῃ τὸν ἑαυτό του, νὰ μὴν ἐπιδιώκῃ τὴν τιμὴν, ὥστε νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ ὑπερηφάνεια, νὰ μὴν ὑπερηφανεύεται ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ τῶν λογισμῶν**, τὸ νὰ μὴ τέρπεται ἀπὸ λογισμὸ ποὺ θέλγει ἢ ἐρεθίζει τὸν ἄνθρωπο.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ σὴ τροφὴ** τὸ νὰ μὴν ἐπιδιώκῃ τροφὴς ὑπερβολικὴς ἢ φαγητὰ πανάκριβα, τὸ νὰ μὴν κυριεύεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς γαστριμαργίας, τὸ νὰ μὴν εἶναι ἀχόρταγος στὰ ὠραία φαγητὰ.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ σὸ ποτό** τὸ νὰ μὴ μετέχη σὲ οἰνοποσίες, τὸ νὰ μὴν πίνῃ οἶνο ἀφοβᾷ, τὸ νὰ μὴν πίνῃ χωρὶς μέτρο, ὄχι μόνον τὸ κρασί ἀλλὰ, ἂν εἶναι δυνατόν, ἀκόμη καὶ τὸ νερό.

Εἶναι **ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ σὴν πονηρὴ ἐπιθυμία καὶ ἡδονή**, τὸ νὰ ὀρίζῃ κανεὶς τίς αισθησεις του καὶ νὰ μὴ συμπαράσῃ ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες ποὺ παρουσιάζονται, τὸ νὰ μὴ συγκατατίθεται στοὺς λογισμοὺς ποὺ ὑποκινοῦν τὸ πάθος τῆς φιληδονίας, τὸ νὰ μὴν εὐχαριστῆται κανεὶς μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κάνει βδελυγμία, τὸ νὰ μὴν κἀνῃ τὸ θέλημα τῆς σαρκός, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ χαλιναγωγῆ τὰ πάθη μὲ τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ.

Αληθινὰ ἐγκρατὴς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἐπιθυμεῖ ἐκεῖνα τὰ ἀθάνατα ἀγαθὰ, καὶ ἀτενίζοντας μὲ τὸ νοῦ του πρὸς αὐτὰ ἀρνεῖται τὴν ἐπιθυμία. Τίς συναναστροφές τίς ἀποφεύγει. Σὲ συντροφικὴς γυναικῶν δὲν παραμένει πολὺ διάστημα. Σὲ κάθε λογισμὸ ἐγκρατεύεται, σὲ κάθε ἐπιθυμία ὀρίζει τὸν ἑαυτό του, καὶ αὐτὸ ἀπὸ ἐπιθυμία γιὰ τὰ πνευματικὰ καὶ ἀπὸ φόβον γιὰ τὴ μέλλουσα ζωὴ.

Γερόντων

⊗ Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές, ἀνοίξτε τὴν καρδιά σας, γιὰ νὰ χαράξῃ ἐκεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ γίνετε σιγά - σιγά ἱκανοὶ νὰ ἔχετε μέσα σας τὴ χαρὰ καὶ τὸ πένθος, τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν.

⊗ Πρέπει νὰ στοχεύουμε στὸν ἴδιον τὸν Θεόν, στὸ

πρόσωπόν Του, δηλαδὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶναι πάντων ἀπ' ὅλα, γιὰ νὰ δώσουμε στὸ σῶμα μας, ποὺ κλίνει στὴν ἀδράνεια, τὴν φορὰ πρὸς τὸ αἰῶνιον.

Γέρων Σωφρόνιος Σαχάρωφ

⊗ Ἡ Πατρίς σώζεται διὰ τῆς εἰρήνης, ὁ λαὸς εὐημερεῖ καὶ προκόπτει διὰ τῶν εἰρηνικῶν ἔργων, ἢ ἐλευθερίας ἐγκείται εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς συνειδήσεως, τῆς ἰδεολογίας τῶν ἄλλων. Ἐκεῖνοι δὲ, οἱ ὅποιοι θέλουν διὰ τῆς βίας νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἰδέας των, ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι περιφρονοῦν τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας καὶ ἐφαρμόζουν τὸ ἰδικόν τους Δίκαιον ἐπὶ τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἄλλων, εἶναι ἀλλότριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ δώσουν λόγον καὶ εἰς τὴν παρούσαν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν, καὶ θὰ χάσουν καὶ τὴν ψυχὴν των, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἀντάξιος ὁλος ὁ κόσμος.

⊗ Ἡ σωτηρία τοῦ ἔθνους μας, τῆς οἰκογενείας μας, τῆς φυλῆς μας, ἐγκείται εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς. Ὄταν ἡμεῖς ὁμονοήσωμεν, οἱ ξένοι δὲν ἔχουν θέσιν εἰς τὰ ἑσωτερικὰ μας, καὶ ὅταν ἡμεῖς ἐνωθῶμεν, δὲν μᾶς χρειάζεται κανενὸς προστασία εἰς τὰ ἐξωτερικὰ μας, τὸ γνωρίζει ἤδη ὁλος ὁ κόσμος ποία εἶναι ἐν τῇ ἐνώσει ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γέρων Γαβριὴλ Διονυσιάτης

⊗ Νὰ εἶσαι ἀπλός, συνετός, αὐτοσυγκεντρωμένος, μετρημένος. Νὰ νιώθῃς τὸν Κύριον πάντα παρόντα. Ἐκεῖνος θὰ σὲ διδάσκῃ πῶς θὰ μιλήσῃς, πότε θὰ σιωπήσῃς.

⊗ Νὰ ἀφήνῃς τὴν καρδιά σου ὀλάνοιχτη στὸν Χριστὸν μας, ὅλο ἀγάπῃ, ὅλο λατρεία. Ἄλλοιῶς πάει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἔφυγε, ὅταν ἀρχίζουν τὸ γιατί τοῦτο... γιατί ἐκεῖνο...

⊗ Νὰ ἀγαπᾶμε μὲ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μὲ τὴν ἀνθρώπινην.

Γέρων Πορφύριος Μπαϊρακτάρης

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ ΤΩΝ ΦΑΣΟΛΙΩΝ

Ενα θαυμαστό γεγονός συνέβη στον θεοφιλή **ΕΠΙΦΑΝΙΟ**, τόν μετέπειτα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και πνευματικό τέκνο του **ΟΣΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ**, του **ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΥ**. Συνήθιζε νά μήν τρώη και νά μήν πίνη τίποτε τήν πρώτη εβδομάδα τής αγίας και μεγάλης Τεσσαρακοστής. Μόνο τό Σάββατο, άφου μετελάμβανε τά άχραντα και φρικτά Μυστήρια, έτρωγε ψωμί και λίγα όσπρια και έπινε νερό, γιά νά ανακτήση τίς δυνάμεις του.

Κάποια Τεσσαρακοστή, άφου νήστεψε τήν πρώτη εβδομάδα, πρίν φθάση ή ώρα τής θείας Λειτουργίας, μαγειρεύε στο δωμάτιό του φασόλια. Δέν είχε τελειώσει τό μαγείρεμα, όταν σήμανε τό ξυλοσήμαντρο. Άμέσως ό νέος σηκώθηκε και μή βρίσκοντας κάποιον, γιά νά του αναθέση τή φροντίδα του φαγητού, τό άφησε και πήγε στην Έκκλησία.

Οκαταραμένος δαίμονας, πού πάντα πολεμεί τούς άνθρώπους μέ αντίθετους λογισμούς, έβαλε στον νέο τήν ώρα τής Θείας Λειτουργίας λογισμούς "φυγής". "Ήθελε, μέ τήν πρόφασι τής φροντίδας του φαγητού, νά τόν βγάλη από τήν Έκκλησία πρίν τήν άπόλυσι. Άρχισε λοιπόν νά του ψιθυρίζη στον νού:

- Όλη τήν εβδομάδα ταλαιπωρήθηκες. Δέν έφαγες τίποτε, ούτε ήπιες. Δέν δοκίμασες καμμιά παρηγορία. Βίασες τόσο τόν έαυτό σου, ώστε λιποθύμισες από τή φλόγωσι τής δίψας. Τώρα λοιπόν, ενώ θά έπρεπε νά φρόντιζες τή λιτή σου τροφή, τήν άφησες και έφυγες, χωρίς νά πής σε κάποιον νά ενδιαφερθής. Πήγαινε νά δής μήπως "έπιασε" και μυρίζη άσχημα. Τακτοποίησε έσύ τό φαγητό σου και μή φοβάσαι. Η Έκκλησία δέν φεύγει από τή θέσι της!

Αυτά και άλλα πιό πειστικά και εύλογοφανή έπιχειρήματα του έφερνε ό πειρασμός. Έκείνος όμως κατάλαβε ότι ήταν τεχνάσματα του πονηρού και άποκρίθηκε:

- Ό Θεός πού τρέφει κάθε Του πλάσμα, Αυτός θά φροντίση γιά τήν τροφή μου. Αυτός είναι ό προστάτης μου.

Έτσι είπε μέ τόν νού του στον μιανό συνομιλητή και, άφου έκανε πολλές φορές τό σημείο του σταυρού, έμεινε μέχρι τήν άπόλυσι.

Οταν γύρισε στο σπίτι, τούς βρήκε όλους παραξενεμένους από μία γλυκεία ευωδία πού υπήρχε εκεί. Βρίσκονταν όλοι σε άπορία, γιατί δέν μπορούσαν νά καταλάβουν από πού έβγαине. Κι όπως συχνά συμβαίνει γιά κάθε άσυνήθιστο φαινόμενο, έλεγαν στον Έπιφάνιο:

- Έλα, κύριε, νά όσφρανθής μία ύπεροχη ευωδία, πού κανείς μας δέν ξέρει από πού αναδίδεται.

Πλησίασε ό νέος, ώσφράνθηκε και έμεινε κατάπληκτος. Μπαίνει στο δωμάτιό του, όπου βρισκόταν τό μαγκάλι γεμάτο κάρβουνα, σηκώνει τά μάτια και βλέπει ένα μεγαλοπρεπή νέο, ψηλό και ώραιό, μέ πρόσωπο πιό λαμπρό κι από τόν ήλιο. Φορούσε θεική στολή, πού ήταν λευκή χρυσοϋφαντη από τόν λαμό μέχρι τό στήθος, ενώ μέχρι τά γόνατα σπληνή πρασινοκίτρινη. Θαμπωμένος από τό θέαμα παρατηρούσε τό πρόσωπό του πού άλλοτε γινόταν σαν χιόνι κι άλλοτε έλαμπε σαν φωτιά. Όρθιος μπροστά στο μαγκάλι είχε άνασκουμπωμένο τό δεξί του χέρι και κρατούσε μία κουτάλα γιά ν' ανακατεύη τό φαγητό.

Καθώς τόν κοιτάζε ό Έπιφάνιος βουβός και έκστατικός, πήρε ό συμπαθητικός μάγειρος και δοκίμασε λίγο ζουμί από τό φαγητό. Ύστερα έβγαλε από τόν κόρφο του ένα μικρό μαντήλι, πήρε από μέσα μέ τά τρία του δάχτυλα καρκεύματα και τά έρριξε στη χύτρα σταυρωτά. Κατέβασε τό μανίκι του, χαμογέλασε στον Έπιφάνιο και άμέσως έβγαλε φτερά και πέταξε στον ουρανό.

Τλιγγος κατέλαβε τόν νέο και δέος. Γύρισε προς τήν άνατολή και ύψώνοντας τά χέρια είπε μέ δάκρυα:

- Άλλοίμονο, Κύριέ μου! Ποιός ήμουν εγώ ό πιποτένιος, ώστε νά στείλης τόν άγγελό Σου νά μέ έξυπηρετήση; Σ' εύχαριστώ γιά τή μεγάλη φιλανθρωπία και εύσπλαχνία Σου, γιατί μέ γλύτωσες από τήν άμαρτία και μέ έκανες δικό Σου. Σέ εύχαριστώ πού μέ προστατεύεις μέ τή θεική Σου δύναμη και μ' έχεις τοποθετήσει μαζί μ' εκείνους πού Σέ αγαπούν. Σέ εύχαριστώ, αγαθέ και ζωοποιέ Θεέ, κηδεμόνα και προνοητή τής σωτηρίας μου.

Μέ τά λόγια αυτά εύχαρίστησε συντετριμμένος τόν Θεό και πήγε νά δη πώς μαγείρεψε τό φαγητό ό Άγγελος. Τό βρήκε νά ευωδιάζη άπερίγραπτα και, γεμάτος θαυμασμό, άνέπεμψε πολλές εύχαριστίες στον Κύριο:

- Δόξα Σοι, Κύριε, ό έν Τριάδι ύμνούμενος, γιατί δέν περιφρονείς τούς μικρούς άγώνες τής ταπεινής μου νεότητος, αλλά μέ παρηγορείς μέ τίς άπειρες εύεργεσίες Σου και τώρα μέ αξίωσες νά δοκιμάσω από τό μέλι τής αγαθότητός Σου. Σέ εύχαριστώ παντοδύναμε και πολυεύσπλαχνε. Θά μείνω κοντά Σου μέχρι τήν τελευταία μου αναπνοή.

Ετσι προσευχήθηκε και, άφου έφαγε από τά όσπρια, δοκίμασε άπειρη γλυκύτητα. Όλες οι αισθήσεις του αλλοιώθηκαν και απέκτησαν κάτι τό θεικό. Άπορούσε και ό ίδιος μ' αυτή τή ριζική του μεταβολή. Τούτο τό θαύμα φούντωσε περισσότερο τήν άγάπη του προς τόν Κύριο και τούς Άγίους, και από τότε έκτελούσε μέ προθυμία μεγαλύτερη τίς Δεσποτικές έντολές.

Πώ, πώ! "Αχυρα καί σκόνη!"

Μία ημέρα, κατά τά μέσα τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἔπαιζε ὁ **ΟΣΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ**, ὁ **ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΣ**, στήν πλακόστρωτη ἀγορά τρέχοντας καί χορεύοντας. Κάποια στιγμή πλησίασε στήν κεντρική πύλη τοῦ Βουλευτηρίου καί παρατηροῦσε τά γλυπτά εἰδωλα. Τόν εἶδε τότε ἕνας περαστικός, τόν χτύπησε στόν τράχηλο καί τοῦ εἶπε:

- Σαλέ, τί βλέπεις;

- Βλέπω, ἀνόητε, τά αἰσθητά εἰδωλα, ἕνα ἀπό τά ὁποῖα εἶσαι κι ἐσύ. Ἐχεις γίνει φίδι, "γέννημα ἐχιδνῶν". Ἡ ψυχὴ σου πῆρε στραβό δρόμο καί οἱ ἐπιθυμίες εἶναι διεστραμμένες. Νά, γιά τίς πορνεῖες καί μοιχεῖες πού καθημερινά προσφέρεις θυσία στόν Διάβολο, ὁ Ἄδης περιμένει μέ ἀνοιχτό στόμα νά σέ καταπιῇ.

Ὁ ἄνθρωπος ἄκουσε καί ἔφριξε.

- Πῶς τά γνωρίζει αὐτά, μονολογοῦσε, ἀπό θεϊκή ἢ ἀπό δαιμονική ἐνέργεια; Εἶναι ὁμως δυνατόν ἕνας τρελλός καί δαιμονισμένος νά ἔχη σχέση μέ τόν Θεό;

Ὁ μακάριος ἐν τῷ μεταξύ ἔφυγε ἀπό τήν πύλη τοῦ Βουλευτηρίου καί κίνησε γιά τίς "πράτριες", δηλαδή γιά τίς γυναῖκες πού πουλοῦσαν τά ἀκριβὰ κοσμήματα καί τά εἶδη πολυτελείας. Ἐκεῖ στάθηκε καί φώναζε:

- Πώ, πώ! Ἄχυρα καί σκόνη!

Ὁσοί τόν ἄκουγαν ἐκεῖ γύρω, δέν καταλάβαιναν τί ἔλεγε. Μερικοί γελοῦσαν, ἄλλοι διασκέδαζαν μαζί του, ἐνῶ ἄλλοι τόν χτυποῦσαν στόν τράχηλο, τόν ἐσπρωχναν καί τόν ἔφτυναν. Καθῶς παρακολουθοῦσε ὁ δίκαιος μέ τό βλέμμα ὀλη τήν κίνησι τῆς ἀγορᾶς, κάποιος γέρος περαστικός τοῦ εἶπε:

- Τί βλέπεις σαλέ καί φωνάζεις "ἄχυρα"; Ἄν πουλᾶς ἄχυρα, πήγαινε νά τά πουλήσης στόν ἀνεμόμυλο.

- Πήγαινε νά δῆς ἀνόητε, τοῦ λέει ὁ Ὅσιος, ποιός τάφος σέ περιμένει σέ τρεῖς ἡμέρες!

Πραγματικά σέ τρεῖς ἡμέρες ἔφυγε ἀπό τήν ζωή.

Ἐν τῷ μεταξύ κάποιος νέος, βλέποντας τόν μακάριο νά κοιτάζει ἐπίμονα ἐδῶ κι ἐκεῖ στήν ἀγορά καί νά φωνάζη, τοῦ εἶπε μέ πραότητα:

- Μά, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί βλέπεις;

- Ὄνειρο, παιδί μου. Αὐτή ἡ μάταιη ζωὴ εἶναι σκιά καί καπνός καί ὄνειρο. **Βλέπω δηλαδή ὅλα τά ἀγαθὰ, πού εἶναι στοιβαγμένα στήν ἀγορά, σάν ἄχυρα καί σκουπίδια.**

Ἀπό τόν Ὅσιο Ἀνδρέα, τόν διά Χριστόν Σαλό

ΑΠΟ
ΤΟ

γεροντικό

Ἐνας πλούσιος εἰδωλόλατρης ὠδηγήθηκε στόν Χριστό ἀπό ἕναν Χριστιανό Ἱερέα. Λίγο πρὶν λάβῃ τό Ἅγιον Βάπτισμα, εἶπε στόν Ἱερέα πῶς ἐπιθυμοῦσε νά μοιράσῃ ἐλεημοσύνη στούς φτωχοῦς. Ὁ Ἱερεὺς τόν πῆρε μαζί του νά ἐπισκεφθοῦν τίς πύο φτωχικές συνοικίες τῆς πόλεως, γιά νά δῆ ὁ πλούσιος μέ τά μάτια του τῆ δυστυχία. Χτύπησαν τήν πόρτα μιᾶς ἐτοιμόρροπης καλύβας. Μιά γλυκεῖα φωνὴ τοῦς κάλεσε νά μποῦν. Βρῆκαν ἕναν νέο παράλυτο κι ἀπό τά δυό του πόδια, καθισμένο πάνω σ' ἕνα ἀχυρένιο στῶμα νά πλέκη μέ πολύ κόπο ψαθί. Τό πρόσωπό του ὁμως ἔλαμπε ἀπό μιά ἐσωτερική χαρά, πού τοῦ προξενοῦσε ἡ ἐγκαρτέρησι στή βασανιστικὴ ἀρρώστια. Στήν καλύβα δέ βρισκόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τό ἀχυρένιο στῶμα.

Ἀνατρίχιασε ὁ πλούσιος ἀπὸ τῆ φτώχεια, πού ἀπλωνόταν μπροστά του, κι ἄνοιξε τό πουγγί του νά δώσῃ γενναῖο φιλοδώρημα στόν ἄρρωστο, ἱκανό νά τοῦ ἐξασφαλίσῃ γιά πολύ καιρὸ μιά ἄνετη ζωή. Ἐκεῖνος, ὁμως, μέ πολλή εὐγένεια, ἀρνήθηκε:

- Ὁ Θεός νά σέ ἀνταμειβῇ γιά τήν ἀγάπη σου, ἀδελφέ, τοῦ εἶπε, ἀλλά, ὅπως βλέπεις, ἔχω ὅσα μοῦ χρειάζονται. Ἄς εἶναι δοξασμένο τό ὄνομά Του πού μοῦ στέλνει τοῦτα τά βᾶγια νά βγάζω μέ τόν κόπο μου τό καθημερινό μου ψωμί. Τά παραπανίσια, δίχως ἄλλο, θά μέ βλάψουνε.

Γεμάτοι θαυμασμό γιά τήν ἀρετὴ τοῦ νέου ὁ ἄρχοντας κι ὁ Ἱερεὺς δέ θεώρησαν σωστό νά ἐπιμείνουν. Ἐφυγαν μακριά.

Βρῆκαν ἕνα μικρὸ κορίτσι ὡς δέκα χρόνων, ντυμένο μέ κουρέλια, πού μόλις μπορούσαν νά κρύψουν τῆ γύμνια του. Τοῦς εἶπε πῶς ἦταν ὄρφανή ἀπὸ πατέρα καί ζοῦσε μέ τῆ μητέρα τῆς. Ὁ πλούσιος ἔβγαλε νά τῆς δώσῃ ἐλεημοσύνη, μά ἡ μικρὴ κόρη ἀρνήθηκε:

- Ἡ μητέρα βρῆκε σήμερα δουλειά καί θά φέρῃ ψωμί νά φᾶμε.

Τὴν ρώτησαν γιά τήν ἐργασία τῆς μητέρας τῆς καί εἶπε πῶς ξενόπλενε. Δέν ἄργησε ὠστόσο νά φανῆ κι ἡ βασανισμένη χήρα, κατάκοπη ἀπὸ τῆ σκληρὴ δουλειά. Ὁ ἄρχοντας τήν παρακάλεσε νά δεχτῆ τήν προσφορά του. Ἡ χήρα ὁμως δέν ἤθελε οὔτε να τ' ἀκούσῃ:

- Ὁ Θεός φροντίζει κάθε μέρα γιά μᾶς, ἄρχοντά μου, τοῦ εἶπε. Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπόν νά τόν ἀντικαταστήσῃς τώρα ἐσύ;

Ἐφυγε κι ἀπὸ κεῖ ὁ πλούσιος, παίρνοντας μέγαλο δίδαγμα ἀπὸ τήν ἀφιλοχρηματία τῶν πτωχῶν καί τήν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τους στόν Θεό.

Γέρο - 'Αβράμιος

Κάποτε στο Μοναστήρι του 'Αγίου Παύλου, είχε βαρειά αρρωστήσει ένας από τους μεγάλους αγωνιστές για την σωτηρία της ψυχής του και άκαματος εργάτης της υπακοής, ο Μοναχός 'Αβράμιος. 'Ο Παπα-Ανδρέας ο 'Αγιοπαυλίτης, πηγαινόντας στην Λαύρα, παρακάλεσε τον γιατρό Πατέρα 'Αθανάσιο Καμπανάου να λάβη τον κόπο να πάη στο Μοναστήρι τους για να δη τον Γερο - 'Αβράμιο. 'Ο γιατρός έτρεξε πρόθυμα στο Μοναστήρι του 'Αγίου Παύλου που απέχει 6 ώρες από τη Λαύρα.

• **Ο** γιατρός, όταν εξέτασε τον ασθενή, διεπίστωσε πώς βρίσκεται στην τελευταία ώρα της ζωής του και πώς, αν μετακινηθή, η καρδιά του δεν θα άντέξει και θα πεθάνη άμέσως.

• **Ο**ταν ο γιατρός με τον αδελφό νοσοκόμο της Μονής βγήκαν έξω από το δωμάτιο του Γέρο - 'Αβράμιου, ο άρρωστος, παρά την αυστηρή απαγόρευση του γιατρού να μη κινηθή, σηκώθηκε, πήγε στη βρύση, πλύθηκε, χτενίστηκε με απόλυτη ήσυχία και άταραξία. 'Όταν ο Παπα - 'Ανδρέας, που ήταν στο δωμάτιό του, δοκίμασε να τον εμποδίση, εκείνος του είπε: " Μή φοβάσαι Παπα - 'Ανδρέα, δεν ήρθε άκομη ή ώρα μου, άς λήη ό,τι θέλει ο γιατρός, μόνο παρακαλώ πήγαινε να μου φέρης την Θεία Κοινωνία να μεταλάβω τό Σώμα και Αίμα του Χριστού μας, και τότε θα μέ πάρη 'Εκείνος, όταν έρθη ή ώρα μου".

• **Ο** Παπα - 'Ανδρέας έφυγε να φέρη την 'Αγία Κοινωνία. Στο μεταξύ γύρισε ο γιατρός με τον νοσοκόμο να ίδουν αν ο ασθενής πέθανε και τον βρήκαν όρθιο να χτενίζεται! 'Ο γιατρός, στο θαύμα αυτό έμεινε άναυδος, με τό στόμα άνοιχτό, γιατί, σύμφωνα με την έπιστήμη του, η κατάσταση του άσθενούς ήταν εξαιρετικά άπελπιστική.

• **Ο**ταν γύρισε ο Παπα - 'Ανδρέας με τά 'Αχραντα Μυστήρια, ο Γερο - 'Αβράμιος έκανε την προσευχή του όρθιος και είπε: "Του Δείπνου Σου του μυστικού, σήμερα, Υίέ Θεού, κοινωνόν με παράλαβε..." και πολύ ήσυχα κοινωνήσε τά άγια Μυστήρια και τότε άνακάθησε. 'Ο γιατρός ρώτησε τον Γερο - 'Αβράμιο: "Πάτερ μου, βλέπουμε με χαρά ότι είσαι πολύ ήσυχος και φαίνεσαι χαρούμενος. Πές μας σέ παρακαλώ, πώς αισθάνεσαι και πού όφείλεται αυτή ή χαρά σου;"

Τότε ο Γερο - 'Αβράμιος είπε στον γιατρό: "Πάτερ 'Αθανάσιε, με τη Χάρι του Θεού, έχω 45 χρόνια στο Μοναστήρι τούτο και δεν θυμάμαι να κατηγορήσα ή να κατέκρινα κανένα πατέρα, αδελφό ή Χριστιανό, αλλά και κοινόν άνθρωπο, σύμφωνα με την έντολή του Κυρίου ήμών 'Ιησού

ο 'Αγιοπαυλίτης

Χριστού, ο οποίος είπε: Μή κρίνετε και ού μή κριθήτε". 'Ετσι και εγώ πιστεύω στον

Κύριο όπi δεν θά μέ κρίνη και δεν θά μέ κατακρίνη, ο Χριστός μας, για τίς πολλές και μεγάλες άμαρτίες πού έχω κάνει, αλλά θά τύχω του θείου έλέους Του. Πατέρες και 'Αδελφοί, συγχωρέστε με".

• **Ο** γιατρός έκαμε δεύτερη έρώτηση στον Π. 'Αβράμιο: "Πώς μπορεί, Πάτερ 'Αβράμιο, ο Μοναχός, αλλά και κάθε άνθρωπος να πετύχη τούτο τό πράγμα;" 'Ο Γερο - 'Αβράμιος, με τό χαμόγελο στο στόμα, είπε: "Γιατρέ μου, για να πετύχη κανείς τούτο και να μη κατακρίνη κανέναν, νομίζω πώς χρειάζονται δύο βασικά πράγματα: Τό ένα είναι να νικήση κανείς τον έαυτό του, να άποβάλη τό θέλημά του, πού του φέρνει έγωισμό και σατανική υπερφάνεια, και να άποκτήση πραγματική ταπεινώση. Και τό δεύτερο είναι: Να άποβάλη κανείς τελείως τό μίσος και να γεμίση την καρδιά του με ειλικρινή και άδολη αγάπη. Προς τον Θεό και προς όλη την κτίση και όλη την φύση γενικά, τους ανθρώπους, τά ζώα, τά φυτά και κάθε τι πού έκδηλώνει ζωή.

• **Ε**τσι νομίζω πώς ο άνθρωπος δεν κρίνει και δεν κατακρίνει κανένα, γιατί βλέπει μόνον τά δικά του έλαττώματα, τίς άδυναμίες και άμαρτήματα μόνον τά δικά του. Και των άλλων την κάθε κίνηση την βλέπει και την θεωρεί σαν πραγματική άρετή. 'Ετσι συνήθισα κι εγώ να βλέπω τους άλλους ανθρώπους.

• **Ε**μένα τά γράμματά μου, γιατρέ, δεν είναι πολλά, αλλά είχα άκούσει από τους Πατέρες πού λέγανε πώς: "Ο,τι βλέπουμε κι άκούμε κακό στους άλλους, πρέπει να συγχωρούμε τά πάντα. Και ό,τι βλέπουμε να λένε ή να κάνουνε καλό, να τό μιμούμαστε κι εμείς. 'Αλλά στον έαυτό μας δεν πρέπει να συγχωρούμε ή να του επιτρέπουμε να κάνη κανένα κακό, ούτε σέ ανθρώπους, ούτε σέ ζώα, μά ούτε και να σκεφτούμε να κάνουμε κακό στον άλλο, γιατί τότε φεύγει ή αγάπη, πού είναι ο Θεός, και αντί αυτής έρχεται και φωλιάζει μέσα μας, μέσα στην καρδιά μας, τό μίσος πού είναι ο Διάβολος."

Μόλις ο Γερο - 'Αβράμιος τελείωσε τους λόγους τούτους, είπε: "Κύριε 'Ιησού Χριστέ, δέξαι τό πνεύμα μου" κι άμέσως ξεψύχισε κι έλαμψε τό πρόσωπό του σαν τον ήλιο. 'Ο γιατρός, με δάκρυα στα μάτια είπε: " 'Όντως οι άληθινοί Μοναχοί και Χριστιανοί όποτε θέλουν και όπως αυτοί θέλουν πεθαίνουν και όχι όποτε βλέπει και όρίζει ή έπιστήμη".

Αθωνικά

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

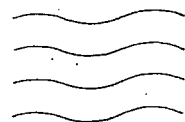
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: 'Αργυρώ Παχή

Αδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

Κύριε 'Ιησού Χριστέ, έλέησόν με